

Hristiyanlık Tek Başına Yaşanacak Bir Din Değildir: Cemaatte Aktiflik ve Paydaşlık

Hristiyanlık, kardeşlerle birlikte yaşanan topluluk temelli bir yaşamdır. Mesih'e iman eden herkes Tanrı'nın ailesine dahil olur ve bu ailenin diğer üyeleriyle bir bağ içinde yaşamakla yükümlüdür. Bu bağ yalnızca Pazar ibadetleriyle sınırlı değildir; hayatın tüm alanlarında aktif bir paydaşlığı kapsar.

İman Tek Başına Taşınmaz

İsa Mesih takipçilerini birey birey değil, bir bedenın parçaları olarak tanımlar. Pavlus şöyle der:

“Bir bedende ayrı ayrı işlevleri olan çok sayıda üyemiz olduğu gibi, çok sayıda olan bizler de Mesih'te tek bir bedeniz ve birbirimizin üyeleriyiz.” (Romalılar 12:5)

Bir bedenın parçası olan organ tek başına yaşayamaz. Bir göz, el ya da ayak diğerlerinden kopuk şekilde işlev göremez. Aynı şekilde imanlı biri de kardeşlerinden ayrı durarak Tanrı'nın isteğini yerine getiremez.

İbadetlere Katılım Bir Seçenek Değildir

Hristiyan yaşamında cemaatle bir araya gelmek bir seçim değildir, Tanrı'nın emridir. Bu zorunluluk sevgiye, sorumluluğa ve Rabbimiz İsa Mesih'in örneğine dayanır. Kutsal Yazılar bu konuda nettir:

“Birbirimizi sevgi ve iyi işler için nasıl gayrete getirebileceğimizi düşünelim. Bazılarının alıştığı gibi, bir araya gelmekten vazgeçmeyelim; o günün yaklaştığını gördükçe birbirimizi daha da çok yüreklendirelim.” (İbraniler 10:24-25)

Bu ayet, ibadete katılmamanın Tanrı katında hafife alınmadığını gösterir. “Mazeret” yalnızca gerçekten kaçınılmaz ve ciddi durumlar içindir; keyfi ya da önemsiz sebeplerle ibadet ve paydaşlıkta devamsızlık doğru değildir. İbadetlerimiz Tanrı'nın varlığının tezahür ettiği, Efendimiz İsa Mesih'in bizzat aramızda olduğunu vaat ettiği bir birlikteliktir.

“Böylece artık yabancı ve garip değil, kutsallarla birlikte yurttaş ve Tanrı'nın ev halkısınız.” (Efesliler 2:19)

Tanrı'nın ev halkına ait olan biri, ailesinden kopuk yaşayamaz. Rab'bin Sofrası, dua toplantıları, Kutsal Kitap dersleri, kardeş ziyaretleri ve paylaşım ortamları bu ailenin doğal parçalarıdır.

Mesih'te kardeşlik, sadece almak değil vermek üzerine de kuruludur. Her imanlı diğerlerinden sorumludur:

“Birbirinizin ağır yükünü taşıyın, böylece Mesih'in Yasası'nı yerine getirirsiniz.” (Galatyalılar 6:2)

Bu sorumluluk, kusuru olan kardeşimizi düzeltmekten dertleşmeye, maddi destekten manevi desteğe kadar uzanır. Bu tür bir paylaşım ancak aktif bir birliktelikle mümkündür.

Paydaşlık Haftada Bir Kezle Sınırlı Değildir

Hristiyan yaşamı yalnızca Pazar günlerinden ibaret değildir. İsa Mesih'in ilk izleyicileri bunu açıkça ortaya koymuştur:

*“Bunlar kendilerini elçilerin öğretilerine, paydaşlığa, ekmek bölmeye ve duaya adadılar.”
(Elçilerin İşleri 2:42)*

Bu yaşam tarzı, yalnızca toplu ibadet saatlerinde değil, günlük hayatta da kardeşlerle bağ içinde olmayı içerir. Gerek yüz yüze gerek teknolojik araçlarla her gün kardeşlerimizle iletişim halinde olmalı ve birbirimizi ruhça desteklemeli ve geliştirmeliyiz.

Kardeşlerden uzak duran biri zamanla ruhsal olarak zayıflar, hizmetten kopar ve yalnızlık içinde gaflete düşer. Vaiz kitabı bu gerçeği şöyle anlatır:

“Biri düşerse, öteki kaldırır. Ama yalnız olup da düşenin vay haline! Onu kaldıran olmaz!” (Vaiz 4:10)

Yalnız duran bir imanlı, ateşten ayrılmış köz gibi kısa sürede söner. Tanrı, bizi korumak ve geliştirmek için bizi bedeninin içine yerleştirmiştir.

“İbadetlere aktif olarak katılmak gerçekten ruhumuzu beslemek için çok değerli ve her şeyden önce Tanrı'ya olan sevgimizi ve O'na karşı duyduğumuz saygıyı göstermenin yolu bu. Önceliklerimizi her zaman ayarlayabilmeliyiz ve Tanrı'yı her zaman ilk sıraya koymalıyız. İbadet günleri ya da Mesih'te Kardeşlerimizle bir etkinlik ya da buluşma olduğu zaman başka hiçbir plan yapmıyorum, yapmışsam eğer erteliyorum. Kardeşlerimizle bir arada olmak ve Tanrı'nın sözünün konuşulduğu ortamlarda bulunmak beni şarj ediyor ve yenilenmiş bir şekilde gündelik hayatıma devam ediyorum. Ayrıca teknolojinin nimetleri sayesinde de fiziksel olarak bir arada olamadığımız zamanlarda iletişimde kalabiliyoruz. Kurulan gruplar aracılığıyla her gün sohbet edebiliyor, birbirimizle teşvik edici alıntılar paylaşabiliyoruz. Sürekli iletişim halinde olduğumuz için birbirimizin sıkıntılarından ya da sevincinden anbean haberdar olabiliyoruz ve ilişkimizi güçlendirebiliyoruz.”